

Juhász Roland

Skadi

Gerner Bergström soha életében nem hitt a csodákban, még kisgyerekként sem. A hittan nem érdekelte, a babonák hidegen hagyták és bátyjai már két éves korban elárulták neki, hogy ki hozza az ajándékot karácsonykor. Ugyanebben a szellemben nevelte két fiát is: kemény munka révén lehet érvényesülni a világban, és csodákra várni ostobaság. Most mégis úgy érezte, képes lenne letérdelni és kezét az égre emelni, hogy hálát adjon valamiféle istennek. Ebben csak az akadályozta meg, hogy mindkét keze foglalt volt: kapaszkodnia kellett a korlátban, ha nem akarta összetörni magát a himbálózó hajó fedélzetén, ahol a vihar miatt már annyi víz gyűlt össze, mint egy kisebb fajta úszómedencében.

Gerner harmadik „gyermeke”, a Skadi öreg, de hatalmas és erős hajó volt. Biztonságosnak bizonyult még a Balti-tenger legádázabb viharaiiban is és második otthonaként szolgált a fedélzetén dolgozó huszonhat halásznak. A Skadi hatvan méter hosszú volt, három dízelmotor hajtotta és titániummal megerősített daruk emelték ki a halaktól roskadozó hálót... Legalábbis így volt ez a régi szép időkben, melyre Åke, az első tiszt oly gyakran és hangosan emlékezett vissza egy üveg snapsz társaságában. A három dízelmotor közül már csak egy működött, azt is folyton javítani kellett, de erre egyre kevesebb pénz jutott. A halak ugyanis lassacskán elfogytak. Gerner közel három éve nem látott teli hálót, és fontolgatta, hogy eladja a hajót.

Mikor a svéd halásztársaság, melynek a Skadi is dolgozott, csőd közelbe került, egy nemzetközi élelmiszer-ipari konszern, a Willendorf Társaság felvásárolta a céget és meghosszabbította a hajó szerződését. Akkor Gerner azt hitte, jobbra fordul majd a sorsuk, de a reménykedés idővel alábbhagyott. A természetvédők csatornák és fórumok azt harsogták, hogy a Balti-tengert a huszonegyedik század második felére ökológiai katasztrófa sújtotta a túlhalászás miatt. Gerner keveseket utált annyira, mint a környezetvédőket – úgy tartotta, könnyű a kényelmes, fűtött városokból táblát lóbálva harsogni a jelmondatokat, de neki és a többi halásznak eközben a családját kellett eltartania. Ez pedig sohasem volt könnyű feladat. Gerner mindig büszkeséggel vegyes bosszúsággal gondolt rá, hogy a táblalóbálók közül egy sem bírná ki még egy napig sem a tengeren.

De most, miközben újra halaktól roskadozó hálót látott, egy csepp harag sem volt a szívében.

– Hihetetlen – mondta Gerner, és látta embereit, akik ujjongtak, füttyültek, nevettek és kiabáltak. De közben olyan szorgalmasan és precízen dolgoztak, hogy még a legszigorúbb kapitány sem talált volna kivetnivalót abban, ahogyan beemelték a hálót és a több mázsányi halat a raktérbe

borították.

– Nincs ebben semmi hihetetlen, Bergström san – szólalt meg az ázsiai férfi, aki ugyanabba a korlátba próbált kapaszkodni. – Pontosan úgy történt, ahogy megmondtam!

– Kitano! – kiáltotta Gerner. A bömbölő viharban mindenki torkaszakadtából ordított, hogy a többiek meghallják. – Nem hittem volna, hogy előmerészkedik a kabinjából!

Az alacsony férfi a fejét rázta és nevetett.

– Ezt a látványt semmi pénzért nem hagytam volna ki! – Vállon veregette a kapitányt, de hamar megbánta, mert a hajó megbillent és elvesztette az egyensúlyát. Alighanem lezuhant volna a halak közé a hajó rakterébe, ha Gerner el nem kapja a karját.

– Ennyi elég is volt nekem mára – mondta Kitano, és a szokásosnál is sápadtabb volt az arca a csuklya alatt.

– Menjen csak vissza! Mindjárt jövök én is.

Gerner azonban még fél óra múlva is a raktérben csapkodó halakat bámulta és egyre biztosabb volt benne, hogy csoda történt. Negyven éve volt a tengeren, de ilyen halakat még sohasem látott: fehérek voltak, de annyira, hogy bőrük alatt látszottak a halvány erek; testük pikkelytelen volt, alakjuk emlékeztetett a tőkehalra, de jóval nagyobbra nőttek; Gerner látott néhány példányt, melyek akár ötven kilósak is lehettek.

Odalent, a raktérben már beindult a régen használt gépezet: a szállítószalag csikorgott, a hűtőgépek búgtak, az automatika zakatolva megkezdte a halak szortírozását és feldolgozását. A hálóban szinte nem is akadt más fajta a különös, fehér állaton kívül. Egy delfin és egy félig oszlásnak indult holdhal kivételével az egész zsákmány végigment a hajó gyomrában kialakított üzemszerűen. A folyamat végén konzerv és halolaj készülhetett belőlük, melynek címkéjére – ezt Gerner már előre sejtette – a tőkehal felirat fog kerülni.

– Hé, főnök! Mifélek ezek a halak? Még sose' láttam ilyet! – ordított fel az egyik halász a raktérből, aki a hálóban ragadt halakat szabadította ki és dobálta a többi közé.

– Ne törődj vele! Ma este ünnepelünk!

Gerner szavait még hangosabb ujjongás és taps kísérte, mint amikor megpillantották a zsákmányt.

A daru kihúzta a hálót a raktérből és egy széles csörlő segítségével feltekerte, nehogy kárt szenvedjen a viharban. Még néhány kisebb hal hullott ki belőle, melyek elkerülték a munkások figyelmét. Az egyik Gerner mögé esett és miközben csapkodott, majdnem visszacsúszott a tengerbe. Gerner óvatosan elengedte a korlátot, és elkapta a halat, hogy közelebről megnézhesse. Most már egészen biztos volt benne, hogy ezelőtt még soha nem úszott ilyen hal a Balti-tengerben, de talán egyik tengerben sem.

Kitanót a kabinjában találta, épp egy vastag takaróval próbálta felmelegíteni magát. Harmadik

alkalommal volt a hajójuk vendége a Társaság parancsára. Mikor először utazott velük, közel négyszáz bóját bocsátottak vízre, mely másfél hétig tartott. Legutóbb pedig egy hónapig is kint voltak a tengeren, körbe-körbe jártak és mintákat vettek a vízből, amiket aztán Kitano elemzett külön az ő részére kialakított fedélzeti laboratóriumában. A legénység két hét után már a pokolba kívánta a japánt és azt a megalázónak tartott feladatot, hogy halász létükre vizet mernek ki a tengerből. Ráadásul a Társaság szigorúan megtiltotta nekik, hogy leereszék a hálót, amíg erre nem kapnak újabb utasítást. Még a hal-szonárt sem használhatták. A halászok körében tetőfokára hágott az indulat és az étkezöben már verekedések is előfordultak. Így ment ez egészen mostanáig, mikor végre leereszthették a hálót és megtörtént a csoda.

– Miféle állat ez? – kérdezte Gerner Kitanótól, miután becsukta maga mögött az ajtót.

A japán mosolygott, de fogai vacogtak, amitől a himbálózó lámpa fényében úgy tűnt, mintha vicsorogna.

– *Pollachius alba*. De úgy is nevezhetjük, hogy a kettőezer-hetvenkilenc per bé variáns. A Willendorf tulajdona.

– A cég tulajdona? – ismételte Gerner. – Egy halfajta?

– Persze. A miénk, mert mi hoztuk létre. Megalkottuk és elterjesztettük, az önök hathatós segítségével – biccentett felé Kitano.

– A bójákkal?

– Azokkal, bizony. Közel hárommilliárd életképes ikrát bocsátottunk ki a nyílt vízre. A kis nyavalyások pedig kikeltek. A bójákban bőségesen volt tápanyag számukra, növekedésserkentő hormonokkal és vitaminokkal láttuk el őket.

Gerner leült egy székre és meghúzta vodkás flaskáját.

– Korábban is próbálkoztak már újratelepítéssel – mondta. – *Sose'* járt sikerrel. Vannak, akik szerint túl szennyezett a víz.

– Igen, egy kicsikét rá kellet segítenünk természetanyánk munkájára. Alkalmazkodóbb, szaporább fajt akartunk.

A kapitány a fejét csóválta és letörölte az esővizet kopasz fejről. Rájött, hogy korán örült a csodának.

– Hogy a frászba' akarnak piacra dobni egy ilyen halat? *Sose'* fognak rá engedélyt kapni.

– Már akkor megvolt az engedély, mikor kitették a bójákat – vicsorgott tovább Kitano. – Maga el se tudja képzelni, mennyi pénz van ebben az üzletben, kapitány. Mikor az első kísérletek minden várakozásunkat felülmúlták, a részvényeseink – akik közül néhányan épp az élelmiszer-felügyeletnél vannak – szinte követelték, hogy kezdjük el a tömegtermelést.

– Azt hittem, az ilyesmit hal neveldekben csinálják. Medencékben meg víztározókban.

– Nagyobb léptékben gondolkozunk mi annál, kapitány! – Kitano büszkén kihúzta magát és

kezét nyújtotta a vodkás flaskáért. Gerner megkínálta, Kitano belekortyolt, majd köhécsett egy darabig.

– Tetszik vagy sem – folytatta később és visszaadta az üveget – azoknak a Greenpeace-es idiótáknak igazuk van: tényleg ökológiai katasztrófa sújtja a tengereket. Túlhalásztuk őket, ezt ki kell mondani. Felborult az egyensúly. Ezernyi faj pusztult ki, amiket nem is halásztunk, mert kiirtottuk azokat, amiket fogyasztottak. Sajnálatos, igen, majd elmorzsolunk értük egy könnycseppet, ha nem kell nyolcmilliárd embert etetnünk. Az az igazság, kapitány, hogy a világ összes halneveldeje és víztározója sem lenne elég, hogy elérjük azt a halmennyiséget, melyet a huszadik század végén termeltek ki az óceánokból. Muszáj újra halászható fajokkal megtöltenünk a nagy vizeket, de nem várhatunk százötven évet, hogy a természet kipihenje magát. Lépnünk kellett. Így hát módosítottunk néhány fajt, létrehoztunk pár újat.

– Néhány fajt? – Gerner kezében megdermedt a flaska, amit a szájához akart emelni. – Úgy érti, többet csináltak?

Kitano széttárta a karját.

– Persze! Egy egész táplálékláncot kell újra felépítenünk. Képzelve el úgy, hogy ez a világtörténelem legnagyobb petri csészéje: a Balti-tenger. A bójákban nem csak ikrák voltak, hanem genetikailag módosított növényi planktonok is, melyek életképesek maradnak a szennyezett vizekben. Egy héttel a bóják kibocsátása után egy másik hajóról krilleket engedünk ki az új fitoplankton telepek közelében. Ezek olyan apró rákok, melyek a planktonokkal táplálkoznak és rendkívül szaporák. A természetben előforduló rokonaikhoz képest négyszáz százalékkal több életképes utódot hoznak világra negyedannyi idő alatt. A *Pollachius alba* áll ezen tápláléklánc csúcán. A hal körülbelül négy hét alatt éri el teljes kifejlett súlyát, de már ez idő alatt is szaporodik.

– Hihetetlen – ismételte meg korábbi kijelentését a kapitány.

De nem kevésbé aggasztó, gondolta. Tőkehalat és tonhalat halászott, akárcsak az apja és előtte az ő apja. Csukott szemmel is felismerte volna azokat a halakat, tudta, milyen az ízük és mi az értékük. De ez a valami egy zavaros kísérlet eredménye volt.

– Ha itt beválik, a Csendes-óceánon is elterjesztjük – folytatta Kitano. – A hazámban ugyanazzal a problémával küzdünk, mint önök, Bergström san, de nekünk nincs olyan nagy kiterjedésű, mégis zárt tengerünk, ahol kipróbálhatnánk a természetben. A Balti-tenger tökéletes erre a célra. A Fekete-tenger lett volna az első választásunk, de az ottani politikai helyzet meglehetősen instabil.

– Értem.

– Egy kérdést megengedne, mielőtt távozik? – kérdezte Kitano, mikor Gerner felállt.

– Hogyne.

– A hajója neve, a Skadi, az mit jelent? Mindig is érdekelt, csak nem mertem faggatni.

– Skadi egy ősi istennő. A tél, a hegyek meg a vadászat istennője. Az Edda szerint az ő hitvese volt egy ideig Njörd, a tengerek istene.

– Egy ideig?

Gerner megvonta a vállát. Még az apja nevezte el így a hajót és Gerner soha nem gondolkozott el rajta, miért.

– Skadi elhagyta Njördöt. Nem bírt aludni a tenger zajától. Most megbocsát, de meg kell néznem, mit barmolnak ezek össze a raktérben.

A következő héten minden nap leeresztették a hálót és roskadásig tele húzták fel. A halászok közül senki sem panaszkodott, senki sem számolta a napokat a kikötésig, mindenki úgy dolgozott, mintha bizonyítani akarna valamit.

Mikor a raktér már tele volt raklapokra tornyozott és befóliázott konzervekkel és a saválló tartályok is csurig voltak frissen sajtolt halolajjal, Gerner kiadta a parancsot a hazatérésre. Kitano, miután egyeztetett a Willendorf fő részvényeseivel, annyit fűzött hozzá, hogy hajnali kettőre kell készen állniuk a kirakodással a karlskrona-i kikötőben.

– Az éjszaka közepén?! – hüledezett az egyik fiatal halász, Rysia.

– Igen, az éjszaka közepén. Miért, talán gondod van vele? – förmedt rá egy idősebb társa, mielőtt Gerner válaszolhatott volna neki.

– Talán vár otthon az anyuci? – gúnyolódott Åke, az első tiszt, mire hangos röhögés zengett az étkezőben.

– Egy kis komolyságot, uraim! – parancsolt rájuk Gerner, mert Kitanóval folytatott beszélgetésük óta szerette volna a profizmus látszatát kelteni a Willendorf embereiben. Biztos volt benne, hogy a további jövőjük a Társaságnál nagyban függ majd a japán véleményétől.

Egész éjszaka pakolták a rengeteg árut, melyet fehér teherautókra halmoztak. Munka közben nem is találkoztak a sofőrökkel, azok végig bent maradtak a fülkéikben. Az sem kerülte el Gerner figyelmét, hogy a teherautókon semmiféle jelölés nem látszott. A kapitány korábbi lelkesedése lankadt; egyáltalán nem voltak ínyére az illegális üzelmek. Tudta, hogy sok másik halászhajó kapitány vállal csempésztést egy kis mellékes jövedelemért, de ő nem tartozott közéjük.

– Nem tetszik ez nekem – vallotta be egy héttel később Åkének, mikor a kikötői kocsmában üldögéltek. – És nem is tudom, mit kéne tennem. Ha szóvá teszem Kitanónak, biztos, hogy eláshatjuk magunkat. De ha tovább csináljuk és halásszuk ezt az izét...

– Akkor mégis mi történik? Elárulom én: semmi. Tudod miért? Mert ezek az öltönyös nagykutyák még azelőtt levajaztak mindent a hatóságokkal, mielőtt a tudóskaik nekiláttak volna összekotyvasztani azt az állatot.

– Előbb-utóbb úgyis kitudódik, hogy mit halászunk. Vagy azt hiszed, senkinek nem fog szemet szűrni, hogy egy majdnem teljesen túlhalászott tengerben hirtelen az évszázad fogását produkálják?

Åke a fejét csóválta és nevetett. Az alkohol nemtörődömmé tette és mindent tökéletesnek látott maga körül.

– Ugyan már! Túlhalászott a francokat! A természet úgyis helyreállította volna néhány évtizeden belül.

– Ezek a halak nem természetesek és ezt egy vak is látja rajtuk.

– Ezért dolgozzuk fel és lesz belőle konzerv! Meg kaviár... Apropos, mondtam, hogy Olaf beszerezte azt az új feldolgozó gépet? Kaviárt fogunk csinálni, babám, a gazdag szemétládáknak! – örvendezett az első tiszt. – Lehet, hogy még én is megkóstolom.

– Csak óvatosan.

– Elég az aggódásból, főnök! Holnap újra kihajózunk. Addig próbálj lakatot tenni a pofádra. Mindannyiunk érdekében.

Gerner egy szót sem szólt senkinek a fogásról, még otthon a családjának sem említette. Nem is tehette volna, mert a teherautók távozása előtt Kitano aláíratott velük egy titoktartási szerződést, bár Gerner nem esküdött volna meg rá, hogy valamelyik részeg embere nem kürtöli világgá a fogást a kocsmában.

Kitanóval a rakparton találkozott ismét, mikor az újabb útra készülődtek. A japán férfi fekete, nagyon drága öltönyt viselt, cseppet sem olyan öltözéket, ami egy halászhajóra való lett volna.

– Ez nem a legjobb választás – mondta neki Gerner köszönés helyett.

– Ezúttal nem tartok önökkel, kapitány. A Välsigna kutatóhajón folytatom a munkámat.

Kitano nem részletezte munkája mibenlétét, de Gerner sejtette, hogy tovább fogják szaporítani a halakat, esetleg planktonot telepítenek a tengerbe, a halászokat pedig végre hagyják végezni a mesterségüket. Ez nem csak a Skadi legénységére volt igaz. Három másik hatalmas, ipari halászhajó futott ki a kikötőből aznap reggel, s mind a Willendorf logóját viselte az oldalán. Gerner meglátta a Välsignát is. Vadonatúj, kecses jacht volt, egymagában többbe kerülhetett, mint a négy halászhajó együttvéve.

– Gyönyörű, igaz? – kérdezte Kitano, mikor látta, hogy a férfi a Välsignát nézi. – Ez az első útja. A Willendorf akkor hagyta jóvá a hajópark bővítését, mikor hírül adtam nekik a nagy fogást. Menjen, kapitány és ismételje meg, hogy mind meggazdagodhassunk!

Gerner elkapta Åke pillantását és bólintott Kitanónak. Bármilyen fenntartásai is voltak, nem engedhette, hogy az útjába álljon huszonhat halásznak és a családjáiknak. A tükörbe se tudott volna nézni, ha nemet mond Kitanónak.

Aznap délután újra leeresztették a hálót. Órákkal később, mikor a csörlők felhúzták, megint roskadozott az albáktól. Gerner és Åke felügyelte a munkát, melyet jócskán nehezített, hogy a példányok többsége ezúttal még nagyobb volt, mint korábban. Egyesek olyan nagyok voltak, hogy be sem fértek volna a tőkehalakra méretezett gépsorba, ezért egy külön csapat feladata volt, hogy

kézi eszközökkel dolgozzák fel őket.

– Atyaég! – kiáltott fel Rysia, mikor felhasította az egyik óriási alba hasát. A hal belsejéből több tucat újabb példány ömlött ki a padlóra. – Főnök!

– Látom. – Gerner csak ennyit mondott és intett, hogy folytassák a munkát.

Ezek szerint az ikrák még az anyaállat testében keltek ki. Elevenszülő halakat hoztak létre a Willendorfnál. Gerner megint összenézett az öreg Áke-vel, de csalódott volt, mikor látta az első tiszt mosolyra görbült száját az ősz szakáll mögött. Odalent Rysia döbbenete is csak egy pillanatig tartott, megvonta a vállát és a futószalagra dobálta az újszülött halakat is.

Az üzem vöröslött a vértől. Fentről úgy tűnt, mintha mindent sikamlós, nyálkás pép borítana, és haldarabok heverték mindenfelé. A gumicsizmák kibuggyanó belsősegeken tapostak, miközben a jókedvű munkások keze szaporán dolgozott a késekkel, bárdokkal, kampókkal. A kisebb halak némán könyörögtek a vízért, míg magatehetetlen testük végighaladt a csikorgó fogaskerekek között. A nagyobb példányokat mind kampóra szúrták a farkuknál, azután hosszában végigvágták őket. Ezekből is fiatal halak csusszantak ki, de most már kosarat tettek alájuk. A kicsi újszülöttek a tüskés futószalagon haladtak a kések felé, melyek felhasították őket. Belőlük még kisebb halporontyok fordultak ki, de ezek már nem csapkodtak, mert még életképtelenek voltak.

Gerner a kabinja felé vette az utat, hogy megtöltse vodkás flaskáját, de végül úgy döntött, ki se jön már a vacsoráig. Nem tudta, mi ütött belé. Számtalanszor dolgozott már lent az üzemsoron, mikor még az apjái volt a Skadi, de most úgy érezte magát, mintha először járt volna halfeldolgozó hajón. Zavarták a szagok.

Leült a számítógépe elé és műholdas kapcsolattal üzenetet küldött a Valsignának. Fél óráig is eltartott, mire Kitano jelentkezett. Addig Gerner tetemes mennyiséget elfogyasztott az italból, de egy cseppet sem lett jobb kedve.

– Bergström san! Miben lehetek a segítségére?

– Mondja, miféle szörnyszülötteket csináltak maguk?

– Attól tartok, nem értem a kérdését, bár azt hallom, hogy meglehetősen ittas állapotban van. Talán máskor kellene lefolytatnunk ezt a beszélgetést, ha már józan fejjel tud gondolkodni.

– Nem! – Gerner az asztalra csapott az öklével, amitől megbillent a monitor. – Most mondja meg!

– Mégis mit akar tudni?

Gerner sokáig hallgatott, próbálta összeszedni, mit is akart mondani. Halántékát masszírozta, hogy gondolkodásra serkentse magát.

– A halak... nem természetesek.

– Persze, hogy nem azok! De ezt már elmagyaráztam magának a múltkor.

– Nem. Nem így értettem. Felvágtuk a nagyokat, amikből kisebbek estek ki. Azokból meg még

kisebnek. Mint egy rohadt Matroska... Mi a francot műveltek velük?

Kitano válasza kicsit késve érkezett, s Gerner úgy hallotta, mintha suttogva beszélgetett volna valakivel.

– Mint említettem, felgyorsítottuk a szaporodási folyamatot.

– Igen, de hogyan? – förmedt rá Gerner a mikrofonra.

– A Pollachius alba egészen különleges módon szaporodik. Igazából nem is beszélhetünk a szó szoros értelmében vett szaporodásról. Az osztódás sokkal helyesebben írná le a valódi helyzetet.

Gerner fintorgott és próbált koncentrálni arra, amit Kitano mondott.

– Nincsenek hím és nőstény példányok. Az alba ivartalanul szaporodik. Minden egyes születő példány a testében hordoz több mint háromezer életképes ikrát, melyek azonnal fejlődni kezdenek. Ebben az értelemben tehát minden Pollachius alba teljesen és tökéletesen ugyanolyan. Klónok. Ez garantálja a mindig egyforma minőségű húst, amit kinyerhetünk belőlük.

– Klónok?

Kitano sóhajtott egyet, a hangszóró recsegett.

– Nézze, folytassuk ezt a parton, személyesen. Amúgy sem tanácsos ilyesmiről beszélnünk nem védett vonalon. Most pihenje ki magát kapitány!

– Ne, várjon!

Kitano megszakította a hívást.

Klónok. Átkozott klónokat halászott ki a tengerből.

Leejtette a vodkás üveget, az elgurult a padlón, majd koppanva nekiütődött a falnak. Aztán a hajó megbillent és az üveg a másik irányba gurult végig a kabinban.

Gerner rábukott az asztalra. Tapasztalt hajós volt, a tengeri betegséget hírből sem ismerte és több vodkát ivott, mint vizet, most mégis émelygett a gyomra. A rosszullét kerülgette, ha azokra a halakra gondolt, vagy, ha eszébe jutott, hogy néhány hete még isteni csodának tartotta őket. Be kellett vallania magának, hogy vágyott arra a csodára. Egy igazira. Arra, hogy minden olyan legyen, mint régen. A tenger hemzsegen a tőkehaltól, a makrélától, a tonhaltól és a rákóktól. Ezt hiányolta, mikor nosztalgiával gondolt vissza a régi időkre.

A többiek csak a pénzt látták. Gerner felröhögött magában, elképzelve, hogy Åke szeme helyén dollárjelek virítanak, mint valami ostoba rajzfilmben. Nem hibáztathatta és a többieket sem. Szegény halászok voltak, nem várhattak semmi jót az élettől. A háromnegyed részük úgy fog meghalni, hogy soha nem lesz saját hajója. Talán az összes. Egész életükben dolgozni fognak, keményen, fáradhatatlanul. Neki megvolt a Skadi. Önmagában is milliós értéket képviselt. Még mindig eladhatná és kiszállhatna. Elhagyhatná végre a tengert, mert már úgy megváltozott, hogy rá sem ismer.

Kopogtattak az ajtón. Másodszorra már dörömböltek. Gerner ekkor riadt fel a félálomból,

nehézkésen felkelt és az ajtóhoz dülöngélt. Rysia volt az.

– Főnök! Nélkülünk kezdte meg a mulatozást? Az ég áldja meg, jöjjön le velünk vacsorázni! Ha nem siet, mindet felfalják.

Gernernek semmi kedve nem volt szórakozni, mégis szinte automatikusan követte a fiút az étkezőbe. Alighogy kilépett a kabinjából, már hallotta az éneket és az óbégatást.

Åke mulatott a lehangosabban. Az asztal tetején táncolt a többiek pedig nevettek rajta. Egy páros szkanderezett a sarokban, valaki pedig zeneszámokat válogatott össze.

– A vacsora tálalva – kiabálta túl a tömeget a szakács, Olaf. – Üljetek le a seggetekre!

A halászok tapsoltak, mikor Olaf letette az asztalra a négy óriási tálat. Sült hal volt burgonyával és Gernernek nem kellett megkérdeznie, miféle hal volt. Az egész napi munkától kiéhezett halászok úgy vetették rá magukat, mint a sáskák, csak Åke állította meg őket.

– Hé! Hé! Első a kapitány! Bírjátok magatokkal!

– Jó étvágyat, főnök!

Åke egy tányért nyújtott Gerner felé, aki azonban kiütötte a kezéből és megtántorodott. A tányér szilánkokra tört a padlón, és Gerner belerúgott a kiborult sült halba.

– Vidd innen ezt a szart!

Egy csapásra néma, döbönt csend lett a teremben. Gernert fűtötte az alkohol, legszívesebben mindenkinek kiütötte volna a kezéből a tányért. Egy darabig dühödten fújtatott a pillantások kereszttüzeiben, majd odament az asztalhoz és felborította. Páran hátrahőköltek, mások – akik már régóta ismerték és tudták, hogy milyen, ha iszik – megpróbálták lefogni. Gerner a könyökével ütötte meg az egyiket, a másikat megpróbálta ellökni, de nem sikerült. Az egyik halász átkarolta a mellkasát és szorosan tartotta.

– Borítsátok ki mindet! Öntsétek vissza a tengerbe ezt a mocskot! Nem engedem a hajómra! Nem engedem.

– Mi a fene ütött beléd, kapitány? – kérdezte Åke és elkapta a csuklóját, nehogy megüssön még valakit.

A megkönyökölt halász orrából dőlt a vér, Olaf próbálta elállítani egy konyharuhával.

– Büdösek! Búzlének, nem érzitek? Borítsátok vissza!

– Gerner, térj már észhez, ember!

– Holnap felhívom a japánt. Megmondom... megmondom neki, hogy dugja fel a seggébe a halait!

– Neked teljesen elmentek otthonról! Most akarod összerúgni velük a port, hogy végre jó sorunk van?

– A főnök kicsit többet ivott a kelleténél.

– Csak berúgott, nem komolyan mondja.

Az étkezőben általános zúgolódás támadt. Többen azt javasolták, dugják egy vödör hideg vízbe a kapitány fejét, hogy kijózanodjon, míg mások azt mondták, hogy vigyék vissza a szobájába, ahol kipihenheti magát. Åke azonban ismerte Gerner kétélyeit és tudta, hogy nem csak az ital beszél belőle.

– Nem. Tényleg fel fogja hívni. Nem viccelt.

Páran felhördültek.

– Azóta nyavalyog, hogy felhúztuk azt a teli hálót – Åke felemelte a hangját, hogy mindenki jól hallja a helyiségben. – El akarja adni a hajót, minket meg itt hagyna a szarban! Már meg is volt a vevője, csak aztán közbejött a nagy fogás. Hagyná, hogy most, amikor végre mindannyian meggazdagodhatnánk, csak a partról nézzük, ahogy más aratja le a babérokat.

Páran hitetlenkedve csóválták a fejüket, míg mások leplezetlen megvetéssel néztek a kapitányra. Belőlük is áradt az alkohol szaga; Åke dróton rángatta őket.

– Hazugság! – hörögte Gerner, annak ellenére, hogy néhány perce megint fontolóra vette a Skadi eladását.

– Én azt mondom, nem kell nekünk ilyen kapitány! – mondta Åke. – Csak útba' van.

– Mi jár a fejedben?

– Zárjuk be, amíg megjön az esze!

Ezen még többen felhördültek, mint amikor Gerner felborította az asztalt, de a zúgolódók között sokan pártolták az ötletet. Bólogattak és ujjal mutogattak kapitányukra, aki próbált kiszabadulni fogva tartója markából.

– Maradj veszteg!

– Vigyük vissza a kabinjába! – kiabálta egy halász.

– Ne a kabinjába, te marha! Onnan még felhívna valakit.

– Akkor hová?

– Zárjuk a mosodába! Ott jó helyen lesz – vetette fel Rysia.

– Ezt nem tehetjük, Åke! Ez zendülés!

– Zendülés egy fenét! Olyan csak hadihajókon van. Mi egy család vagyunk!

– Csak a családfő kakukk – Rysia fütyörészve megkopogtatta a halántékát.

Elcsattant egy pofon.

– Vigyázz a szádra! A kapitányról beszélsz.

– Már nem kapitány! Hallottad Åkét? El akarja adni a hajót! Tönkre tenne minket!

– Akkor sem zárhatjuk be a mosodába, az ég szerelmére!

– Csak addig, amíg megjön az esze. Nem véglegesen. Ki fogjuk engedni... majd.

Akik elleneztek az ötletet, főleg az idősebbek, megpróbálták kiszabadítani a kapitányt. Előbb veszekedés, majd lökdösődés, ráncigálás támadt, ami verekedéssé fajult. Gerner előtt elsötétült

minden, mikor Åke ökle lendült az arca felé.

Másnap ébredt fel a kicsi, kerek kajütblakon beszűrődő fényre. Rettenetesen fáj a feje, nem csak az alkoholtól, de az ütéstől is. Megtapogatta az arcát és érezte, hogy duzzadt, vérfoltos. Mikor körülnézett, észrevette, hogy tényleg a mosodába zárták. Kiabálni kezdett, de hamar rájött, hogy vagy nem törődnek vele, vagy egyszerűen csak nem hallják. A beszűrődő hangokból úgy ítélte, ismét leeresztették a hálót és az üzemben is teljes kapacitással folyik a munka. A halfeldolgozó zakatolt, kattogott, csikorgott. Egészen estig nem találkozott senkivel. Már lebukott a nap a horizont alá, mikor kinyílt az ajtó, és belépett az egykori első tiszt, Gerner kapitányi sapkájával a fején, melyet még a fiaitól kapott karácsonyra. A halászhajók kapitányai nem hordtak megkülönböztető jelzéseket, de a fiúk ragaszkodtak hozzá, hogy az apjuknak igazi hajós sapkája legyen.

– Aggyisten! – Åke nagyon vidám volt, de az ő szeme alatt is monokli látszott.

Gerner nem válaszolt neki, csak a kijáratot figyelte a férfi háta mögött.

– Ha engem félrelöksz is, odakint várnak a fiúk és úgyis visszatuszkolnak ide. Az éjszaka többekkel volt egy kis nézeteltérésünk, de a végére lehiggadtak a kedélyek. Szóval csak ésszel.

– Nem én vagyok az, akinek elment az esze.

– Hanem ki? Mi, akik el akarjuk tartani a családunkat?

– A Willendorf. Ők csinálták azokat.

– Azokat? A halakra célzol? Az isten szerelmére, mi bajod van velük? Hiszen halász vagy!

Gerner megint hallgatott. Nem tudott és nem is akart válaszolni erre. Åke egy darabig várta, hogy mond-e valamit, aztán legyintett.

– Tudod, mit? Nem is érdekel! Engem csak az érdekel, hogy aláírd ezt a papírt.

Egy kinyomtatott szerződést tartott elé.

– Mi ez? – kérdezte Gerner.

– Adásvételi. A Willendorf ügyvédei készítették, az előbb beszéltem velük. Nagyon profik... Eladod nekem a hajódat.

Gerner először felnevetett, aztán odaköpi Åke lába elé.

– Dögölj meg!

– Te akartad – sóhajtott az első tiszt, és megvakarta a szakállát. – Majd meglátjuk, mi lesz a véleményed, ha már korog a gyomrod. Itt maradsz, amíg jobb belátásra nem térsz és addig nem kapsz egy falat kenyeret se. Szomjan nem fogsz halni, ott van a csap. A viszon' látásra!

Mikor kiment, Gerner dührohamot kapott. Szétvert mindent a mosodában, vödörket, lavórokat tört össze, lerúgta a mosógép ajtaját, szétdobálta a szennyest. Órjögése egész délután tartott, amíg holt fáradtan össze nem roskadt. Már most borzalmasan éhes volt.

Másfél hete volt a mosoda fogja, mire végre kiengedték. Éppen aludt, mikor a zár kattant és a vasajtó nyikorogva kitért. Felriadt és sokáig csak pislogni tudott a folyosóról beáramló világosság

miatt. Mire szeme hozzászokott a megváltozott fényviszonyokhoz, kiszabadítója egyetlen szó nélkül tovább állt. Gernernek sokáig tartott, mire feltápáskodott a halomnyi szennyes ruháról, melyet párna és takaró gyanánt használt. Teljesen elgyengült az éhezéstől és szédelgett, miközben kibotorkált a reggeli fényben fürdő folyóra.

Először nem értette, mi olyan különös a hajón. Örült, hogy végre kiengedték, talán rájött az az eszement Åke, hogy nem zsarolhatja, vagy egyszerűen csak megérkeztek a kikötőbe és nehéz lett volna megmagyarázni, miért zárták be a kapitányt.

Gerner bejárta már a teljes alsó fedélközt, mire rájött, mi a furcsa: hiányzott a harsány káromkodásokkal vegyes munka hangja, a beszélgetés, a nevetés. A hajón néma csend honolt. A tengeri szél zúgása emlékeiben monoton, alig észrevehető háttérzaj volt, most azonban mintha orkán süvített volna végig a fedélzeten. Gerner összerezsent ijedtében, mikor egy szélroham kivágta az egyik vasajtót és a falnak csapta. Senki sem jött, hogy újra becsukja vagy kitámassza.

Az egykori kapitány kilépett az ajtón és a lépcsőn felment a fedélzetre. Innen körbenézhetette az egész Skadit, láthatta volna a hálónál, a darunál vagy a raktérajtónál sürgölődő halászokat. Megdöbönt és megrémült, mikor szembesült vele, hogy a Skadi kísértethajónak is beillett volna.

– Mi történt veletek? – kérdezte Gerner a semmitől.

Ujjai elfehéredtek, ahogy a korlátot markolta. Csak ennek köszönhetette, hogy nem rogyott össze, mikor hirtelen megszólalt a hajókürt. Fülrepszető volt a hangja, de egyszersmind kijózanító ostorcsapás is: Gerner azonnal a híd felé nézett, és a homályos ablakon keresztül egy természetes ember körvonalait látta.

Felrohant a legfelső szintre vezető lépcsőn és már nyúlt a kilincsért, mikor az utolsó pillanatban egy belső hang óvatosságra intette. Nem akart ész nélkül berontani. Az, hogy a hajó kongott az ürességtől, félelmetes volt, de az, hogy valaki odabent úgy kormányozza, mintha mi sem történt volna, egyenesen elborzasztotta. Akármi is történt a legénységgel, miért nem szóltak neki?

Lenyomta a kilincset és lassan kitérte az ajtót. Most, hogy nem volt köztük a homályos, esőfoltos üveg, azonnal rájött, hogy Åke áll neki háttal. Nem felejtette el még azt az irtózatot erejű ütést, amit kapott tőle, ezért megmarkolta az ajtó mellett felakasztott kézi fényjelzőt, mely olyan nehéz volt, mint egy téglát, s közelebb ment a férfihoz.

Åke egy régi halásznóta dallamát dúdolta. Vagy nem vette észre, hogy Gerner közeledik, vagy nem érdekelt, mert csak kormányozott és dúdolt.

Gerner nem bírta tovább visszafogni magát és megszólította:

– Åke?

A férfi elhallgatott és hátranézett a válla fölött.

– Á, te vagy az, főnök?

Most, hogy beszélt, a hangja olyan volt, mintha gurgulázna vagy ödémás lenne a szája. Gerner

alig értette meg, mit mondott.

– Te engedted ki?

– Valakinek ki kellett, nem igaz? Nem maradhatsz ott bent örökre.

– Kik vannak még a fedélzeten, Åke? – Gerner homloka verejtékben úszott. Még mindig nem merte leereszteni a nehéz fényjelzőt.

– Itt van mindenki.

Biztosan megzavarodott, gondolta Gerner.

– Senki sincs itt, Åke! Üres az egész fedélzet!

– Ó, ők nem a fedélzeten vannak!

– Az üzemből sem hallottam hangokat.

– Jégen vannak – mutatott előre húsos ujjával Åke a hajó első harmadát elfoglaló raktérajtóra.

– Miket beszélsz?! Azt akarod mondani, hogy meghaltak? – Gerner legrosszabb félelmeit látta beigazolódni: talán egymás ellen fordultak, vagy mérgezőek voltak azok az átkozott halak?

Åke már újra a kormányra figyelt, és füttyörészni próbált, de duzzadt ajkai miatt csak nyálat fújt ki. Gerner borzadva hátrált tőle, és a fényjelzőt tartó karja elernyedte. Kiment az ajtón, lesietett a lépcsőn a főfedélzetre és a raktérajtóhoz futott. A külső vezérlő panelen megnyomta a nyitó gombot, mire a hidraulika működésbe lépett. Hangos csattogással, kattogással szétnyílt a vaskos ajtó. Gerner a korláthoz lépett, és belehajolt a sötétségbe.

Csoszogás.

Nem, nem is. Inkább sikamlós csúszkálás. És csapkodás, vergődés.

Halak, csak halak vannak odalent. Gerner még mélyebbre hajolt, hogy lásson is valamit, de amennyire ki tudta venni, csak az albák fehér halma mocorgott a jégen. Friss fogás lehetett, de a hálót feltekerték, a darukat nyugalmi helyzetbe fordították. Hogy tudott néhány óra alatt kísértethajóvá válni a Skadi egyetlen őrült kormányossal?

Aztán eszébe jutott, hogy még mindig magával cipeli a fényjelzőt. Bekapcsolta és belevilágított vele a raktér ásító sötétségébe. Keze abban a pillanatban megremegett és elengedte a lámpát.

A reflektor sugara diszkófény-szerűen pörgött zuhanás közben, aztán a szerkezet egy halom albára esett és a fény megállapodott azon a valamin, amit Gerner meglátott: a raktérben, a halak között felpuffedt emberek feküdtek. Halottak voltak mind, erre utalt fennakadt szemük, fájdalmas sikolyba torzuló arcuk és a rigor mortis egyértelmű jelei. Hullájuk alig látszott ki a rengeteg ficánkoló hal közül, s a puffedt testeken tátongó hatalmas nyílt sebek és a sötétvörösre festett jég miatt úgy tűnt, mintha a fulladozó halak elkezdték volna felfalni őket.

Gerner térde megroggyant és öklendezve összegörnyedt a fedélzeten. Fülében tompa sistergés dugaszolta el a külvilág zaját, és saját ordítását is úgy hallotta, mintha valaki más kiabálna, ő pedig egy mélységesen mély kút alján heverne.

Nem tudta, meddig feküdt ott, de egy idő után összeszedte maradék erejét, és felállt. Mielőtt visszament volna a hídra, bezárta a borzalmakat a raktérbe és remélte, hogy örökre ott is maradnak.

– Láttad, micsoda kapásunk volt, főnök? – kérdezte Åke, mikor Gerner újra mögötte állt.

– Mit tettél velük?

– Hogyhogy mit, kapitány? Jégre raktam őket, nehogy megrohadjon a jó hús.

– A jó micsoda?

Gerner tehetetlen dühében a hajába markolt és zokogott.

– Sok jó halat a hálóba, vodkát a szomjas torokba, csapjon arcon a balti hullám, babám, hogy józanodj, mikor a háló teli, telis teli, a háló teli – énekelte Åke alig érthetően, s hangja ráadásul egyre jobban eltorzult.

Gerner felordított, nem bírta tovább visszatartani a dühét. Ez az átkozott énekelget itt, a többiek közben a raktérben rohadnak!

Hátulról ragadta meg Åke nyakát, majd elrántotta a kormánytól. Arra számított, hogy a férfi kapaszkodni fog a kerékbe, de szinte nyomban elengedte, így a rángatástól a földre zuhant. Hörgött és öklendezett, nyál és vér keveréke bugyogott ki a száján. Gerner hátrahőkölt, mikor megpillantotta az öregember kigombolt inge alól elődudorodó hasát. Åke soha nem volt vékony, de most annyira felpuffedt, hogy Gerner első pillantásra megállapította, ez nem lehetett természetes dolog. Hosszú, vörös és sötétlila striák húzódtak végig a hasán, a legmélyebb és legsötétebb pont közepén, mintha fel akart volna fakadni. A bőre alatt mozgott valami – vagy sokkal inkább valamik. Ákének iszonyatos fájdalmai voltak, rázta a fejét, kezével csapkodott a padlón, lábai pedig rúgkapáltak. Gerner nem tudott segíteni rajta. Nem csak azért, mert fogalma sem volt, mit kellett volna tennie, hanem azért is, mert képtelen volt megmozdulni. Rettenetesen félt, jobban, mint életében bármikor, jobban, mint amikor kilenc évesen beleesett a jéghideg vízbe az apja hajójáról.

Åke végül abbahagyta a remegést, a csapkodást és a hörgést. Nem lélegzett, belefulladt saját habzó nyálába és vérébe. Egyedül hasfalának bizarr mozgása mutatott még életjeleket, de Gerner biztos volt benne, hogy annak az életnek semmi köze Ákéhez. Erőt vett magán, nem nézett félre, mert tudni akarta, mi bujkál a férfi testében, s végül rá is jött, mikor az egyik valami hosszában a hasfalnak feszült és kidudorodott. Egy hal volt, felismerhetően kirajzolódtak az oldalsó uszonyok és a farok villás alakja. Gerner érezte, hogy megint a hányinger kerülgeti, de már semmi sem volt benne, amit kiadhatott volna, így csak a rossz szájíz és émelygés kísérte a rettenetet.

Nem vágyott semmi másra, csak végre hazaérjen, szárazföldet érintsen a talpa és elfelejthesse, ami idekint történt. Új úti célt adott a számítógépnek – Karlskrona kikötőjét –, és Ákével ellentétben az automatikára bízta a kormányzást. Azután kitámolygott a hídról, otthagyta Åke holttestét a padlón. A felső fedélzetre sétált és leült a lépcsőre.

Szerette volna megérteni ezt az egészet, de csak annyiban volt biztos, hogy a halak valamiképp

megtermékenyíthették a halászokat. Nem a halak falták fel azokat, akiket a raktérbe zártak, hanem bennük is kifejlődtek, aztán, mikor már az emberi bőr nem tudott tovább feszülni, kifakadtak, mint valami zsák, s a halak kijutottak. De hogyan kerültek beléjük az ikrák? És ő miért nem szenvedett el hasonló sorsot? Ahogy elméje lassan lehiggadt a hideg szélben, beugrott neki a válasz: egyedül ő nem evett az albából.

Gerner tudta, hogy mindenkinek el kell ezt mondania, figyelmeztetnie kell az embereket, hogy soha ne egyenek ebből a túlon túl szapora halból. Felnézett és a horizonton már látta a partvonalat. Visszament a hídra és nagyobb sebességre gyorsította a hajót. Kicsivel később, mint számította, délután öt óra körül ért partközelbe. Már a rádión akarta hívni a kikötőt, mikor eszébe jutott, mi van a rakterében. Épp Åke holttestére nézett; a hasfal már papírvékonyaságú lett. A halak addig küzdenek, míg ki nem szabadítják magukat a testből. Gerner napokig magyarázkodhatott volna a kikötői rendőrségnek a temérdek halottról, a Willendorf pedig az idő alatt eltüntetett volna minden bizonyítékot, ami a halakhoz köti őket.

A kikötőtől két kilométerre horgonyozta le a Skadit a nyílt vízen. Miközben azzal vesződött, hogy a motorcsónakot leeressze, észrevette a víz tetején lebegő döglött halat. Egy alba volt, már oszlani kezdett a teteme. Mikor lemászott a csónakba és elindult, újabb döglött halakat látott, némelyiket a jármű orra lökte félre, hogy aztán a propeller által keltett áramlás a mélybe húzza őket. Bűdös volt a víz; amennyire Gerner vissza tudott emlékezni, most érezte először bűzösnek a Balti-tenger vizét. Rothadás szaga volt, mint a halaknak.

Este volt már, a kisebb halászhajók ilyenkor tértek vissza a fogással – legalábbis így volt ez Gerner apja idejében, mikor még ő is szerette a tengert. Most azonban minden porcikája kikíváncozott a vízből. Kénytelen volt lelassítani a csónakot, mert leszállt a sűrű köd, de ez volt a kisebbik baj. Olyan sok volt már a döglött ha a víz tetején, hogy akadályozta a csónakot. A narancssárga gumi test jégtörő hajó módjára vágott utat köztük, Gerner pedig a tartalék evezővel lökdöste félre azt, amelyiket elérte. Nem csak albákat látott, bár a zöme egyértelműen az új halak közül került ki, de voltak itt tőkehalak, heringek és hatalmas kocsikerék méretű holdhalak. Mind bűzlött és oszladozott. Napokkal korábban elpusztulhattak, és az áramlatok a part közelébe sodorták őket.

Gerner még életében nem látott ilyen mértékű halpusztulást. Ha sok hal hullott el, a ragadozók és a dögevők örültek, de most sem sirályok, sem kormoránok hangját nem hallotta. Néma csend volt a rakparton, mikor a tejfehér semmiben kikötötte a csónakot.

Úgy járt a parton, mint egy rémült gyermek. Bezárt kirakatok mellett vitt el az útja. Némelyikre csak annyit írtak ki, hogy „technikai okok miatt zárva”, míg párra a WHO hirdetményét függesztették ki. Ezeken azt írták, hogy további intézkedésig megtiltják mindenféle hal fogyasztását, mely a Balti-tengerből származik. A nemzeti katasztrófavédelemnek is lógtak

plakátjai, ezek szűrésekre kötelezték a polgárokat és karantént emlegettek. Gerner lehajolt egy széttaposott, elázott újságért. A címlapon ez állt: „Apokalipszis a tengereken”.

Tengereken? Gernernek összeszorult a szíve erre a szóra és minden egyes elolvasott mondattal rosszabbul érezte magát. Megtudta, hogy előző nap erősítették meg a pletykát, miszerint ez a különös és addig ismeretlen halfajta már megjelent az Északi-tengeren is. Kijutott a Balti-tengerből, s innen nyitva állt előtte az út az óceánokba. Nemzetközi összefogást sürgettek a fajta kiirtására, de a gépezet nehezen indult be és minden nap egyre több és több volt belőlük. Amerre a rajok haladtak, felfaltak minden vízinövényt, planktont, rákot és apró halat, s amikor egy területet kiirtottak és elfogyott az élelem, tömegesen pusztultak el, amivel megmérgezték a vizeket. Nem csak a többi halfaj, de minden más tengeri élőlény számára végzetes volt a jelenlétük. A cikk arra is kitért, hogy a Willendorf Élelmiszer-ipari Társaság minden halászhajóját a helyzet megoldására mozgósította, mindezt önként és ingyen. Rövid interjút készítettek a Willendorf szóvivőjével, aki elmondta, mennyire fontos a cég számára a tengeri élővilág és a fenntartható halászat biztosítása, és ezért mindent meg fognak tenni, hogy a veszélyes faj eltűnjön a tengerekből.

Mire a cikk végére ért, Gerner keze remegett a haragtól. Az átlagembernek sejtése sem volt, hogy a Willendorf a felelős a történetekért, és most ráadásul a megmentő szerepében tetszelegnek. Gernernek eszébe jutott, mit mesélt Kitano a részvényeseikről: a politikusok és az élelmiszer iprai ellenőrök a saját irhájukat is mentették azzal, hogy a Willendorfra a gyanú árnyéka sem vetült.

Gerner összegyúrta az újságot és elhajította, majd sírva fakadt. Tudta, hogy az ő keze is benne volt ebben. Bűnrészes volt, akárcsak mindenki más a Willendorfnál. Fiai jutottak az eszébe; mit fognak szólni, ha megtudják, mit művelt az apja? Mit fog érni a szava, a tanítása a szemükben?

Az otthona a part közelében állt, alig húsz perces sétára, de most mégis úgy érezte, órákig tartott, mire odaért. Itt sem találkozott emberekkel, kihalt volt az egész kikötői negyed, és a WHO plakátjai kint lógtak minden ház falán, beleértve Bergströmékét is. Az utolsó métereket Gerner már futva tette meg. Berontott az ajtón. Egy pillanatra megállt, mert megdöbbsent rajta, hogy nyitva találta. Amikor körülnézett, már tudta, hogy senki nincs itthon. A házban napok óta nem járhattak: a falinaptár a múlt heti oldalon maradt, az asztalon ételmaradék penészedett és állott levegő volt a nappaliban.

Gernernek szörnyű érzése támadt. Megpróbálta felhívni a kórházat a konyhai telefonról, de minden vonal foglalt volt. Odavágta a telefont és a hajába markolt. Mikor megfordult, akkor látta meg a maradékokat az asztalon. A pirítós penészedett, a saláta elfonnyadt, de a bontott tőkehalkonzerv olyan frissnek tűnt, mintha most vették volna le a polcról. Gerner remegő kézzel vette el az asztalról. A matricán egy sosem látott logó látszott, nem hasonlított a Willendorf Társaság jeléhez, mégis tudta, hogy az ő hajójáról származott. Az ára nevetséges volt, Gerner még soha nem látott ilyen olcsó halat a boltok polcain. „Az elérhető minőség” – hirdette a szlogen, alatta

pedig egy rövid leírás állította, hogy helyi kisvállalkozásoktól származik a termék és a megvásárlásával a vevő támogatja a fenntartható halászatot.

Gerner lassan észrevette a többi apró részletet is a konyhában: a poharak félig voltak narancslével, de az egyik feldőlt és megszáradt, sárga foltot hagyott a terítón. Az egyik szék az oldalán feküdt és a terítő félig lecsúszott, mintha valaki majdnem lerántotta volna az asztalról.

– Ne, ne, ne, ne – Gerner összegörnyedt és a konyha padlóján nyöszörgött. Megint egy fensőbb hatalomhoz imádkozott, életében már másodszorra, de most azért, hogy ölje meg őt itt és most.

Tudta, hogy azonnal a kórházba kéne mennie, de nem bírta rávenni magát. Túlságosan rettegett a bizonyosságtól. Amíg nem megy oda, képzelhette, hogy a családja talán túlélte, talán időben orvosi segítséget kaptak és kioperálták belőlük a halakat, de ha odament volna, a világa és az elméje talán darabokra hullik.

Hajókürt harsant a távolban. Gerner ismerte a hangjelzést; egy olyan, hatalmas hajótól származott, mint a Skadi. Mikor a kürt hangja elhalkult, egy ember kihangosított beszéde hallatszott ugyanabból az irányból:

– Figyelem! Nyomatékosan felszólítjuk a lakosságot, hogy senki ne fogyasszon helyi halászatú tengeri halat! A halak veszélyesek, fogyasztásuk néhány nap elteltével görcsöket, belső vérzést és fulladásos halált okozhat. Fogyasszanak biztonságos tenyészetből származó, előre csomagolt Willendorf halkészítményeket! A Willendorf Társaság mindent megtesz az önök és a tengerek biztonságáért.

Ez után egy másik hang szólalt meg:

– Hajózási tilalom lépett érvénybe a Balti-tenger egész térségében. Kérjük, ne hajózzanak ki a nyílt vízre, mert akadályozzák a Willendorf Társaság hajóit! Ismétljük: a Willendorf Társaság mindent megtesz a helyzet megoldásáért, ne akadályozzák a hajók munkáját!

Mire a tájékoztató szöveg véget ért és kezdődött előlről, Gerner már újra az utcán volt. Teljes erejéből rohant, a bosszúvágy olyan erősen fűtötte, hogy elnyomta benne a fájdalmat és a bűntudatot. Néhány perc alatt visszaért a kikötőbe, végigfutott a hosszú rakparton egészen addig a stégig, ahol a motorcsónakot hagyta. Kapkodott, miközben kioldotta a köteleket és majdnem beleesett a vízbe, mikor a létrán mászott lefelé. Káromkodott, dühöngött, miközben a motort indító köteleket rángatta, majd, mikor végre sikerült elindítania, a Skadi felé fordította a csónakot.

Nem foglalkozott már a döglött halak tömegével, úgy söpörte félre őket a motorcsónakkal, mintha ott se lettek volna. Gerner fejében már csak egyetlen dolognak maradt hely: annak az embernek, aki a hangosbeszélőben szólt.

Mire visszaért a Skadira, már korom sötét éjszaka volt és a köd még sűrűbb lepelként terült a tájra, mint korábban. Csak akkor vette észre a Skadi rozsdás oldalát, mikor már meg is érinthette volna. Felugrott a létrára és felmászott rajta. Nem kötötte ki a csónakot, hagyta, hogy elsodródjon.

Egyenesen a hídra ment, csak egy pillanatra torpant meg az ajtóban, mikor meglátta Åke holttestét. A has helyén már egy hatalmas, véres üreg tátongott, melyben fuldokló halak izegtek-mozogtak a belső szervek között.

Gerner óvatosan kikerülte, de így is eltaposott egy halat, mikor a kapcsolókhoz fordult. A hajócsavarok felpörögtek, mikor a dízelmotor életre kelt és az egész Skadi megremegett. Gerner lekapcsolta a fényeket és a rádiót, csak a radart figyelte. Látta azt a villogó pöttyöt, mely a Willendorf hajóját jelezte. A számítógép kiírta a nevét és az adatait: a Välsigna volt az, a kutatóhajó, valószínűleg Kitanóval a fedélzetén.

Gerner már zihált, a szíve pedig fájdalmasan szúrt. Verejtékezett a homloka és szédelgett. Talán szívrohama van? Gerner megint imádkozott, ezúttal hangosan:

– Csak érjek oda. Add, hogy még odaérjek!

Egyik kezét a szívére szorította, a másikkal megpörgette a kormánykereket. Abba az irányba kormányozta a Skadit, amerre a radar a Välsignát jelezte, és teljes sebességre kapcsolt. A remegés egyre erősödött, s Gerner szíve is még jobban szúrt, mintha együtt szenvedett volna a hajó motorjával. A légszomjtól térdre rogyott a kormány előtt, de minden akaraterejét összeszedte, hogy újra fel tudjon egyenesedni. Látni akarta a saját szemével, mi következik.

A Skadi tizenhét csomóval tört elő a ködből, s Gerner ekkor megnyomta a hajókürtöt, éppen az előtt, hogy a Välsigna oldalának csapódott volna. Irtózatossá erejű volt az ütközés, a másik hajón emberek sikoltoztak, segítségért kiabáltak, de hangjukat elnyomta a robbanás, mikor az üzemanyagtartályok szikrát kaptak. A kutató jacht teljes hátsó része felrobbant, beleértve a fedélzeti leszállópályán kikötözött helikoptert is.

A Skadi orra az ütközés pillanatában megsemmisült, de közel sem volt olyan rossz állapotban, mint a Välsigna. A jacht az oldalára dőlt és gyorsan süllyedt a víz alá, mert a Skadi roppant súlya nyomta lefelé. Gerner nekivágódott az ablaknak. A szíve már nem is fájt, egyáltalán nem érzett semmit, csak elégtételt. Maga alá gyúrta a Willendorf hajóját, mely eltűnt a habokban, a lángok pedig kialudtak. A Skadi elülső része közben megtelt jeges tengervízzel, megbillent, a tat magasba emelkedett, s Gerner magatehetetlen teste a repedező ablakra fordult. Nem sokára az egész hidat körbeölelte a víz és minden résen ömlött befelé, ami tovább húzta lefelé a hajót. Gerner a mélységet bámulta maga alatt és érezte, hogy a sötétség őt magát is átöleli, beborítja, mint egy lepel. Már nem élt, mire a víz teljesen elöntötte a helyiséget, és az üveg betört a nyomástól. A Skadi hosszan vívta haláltusáját, az acél nyöszörgött, a fa recsegett-ropogott, és egy óra alatt az egész hajó alámerült a hullámsírba.